

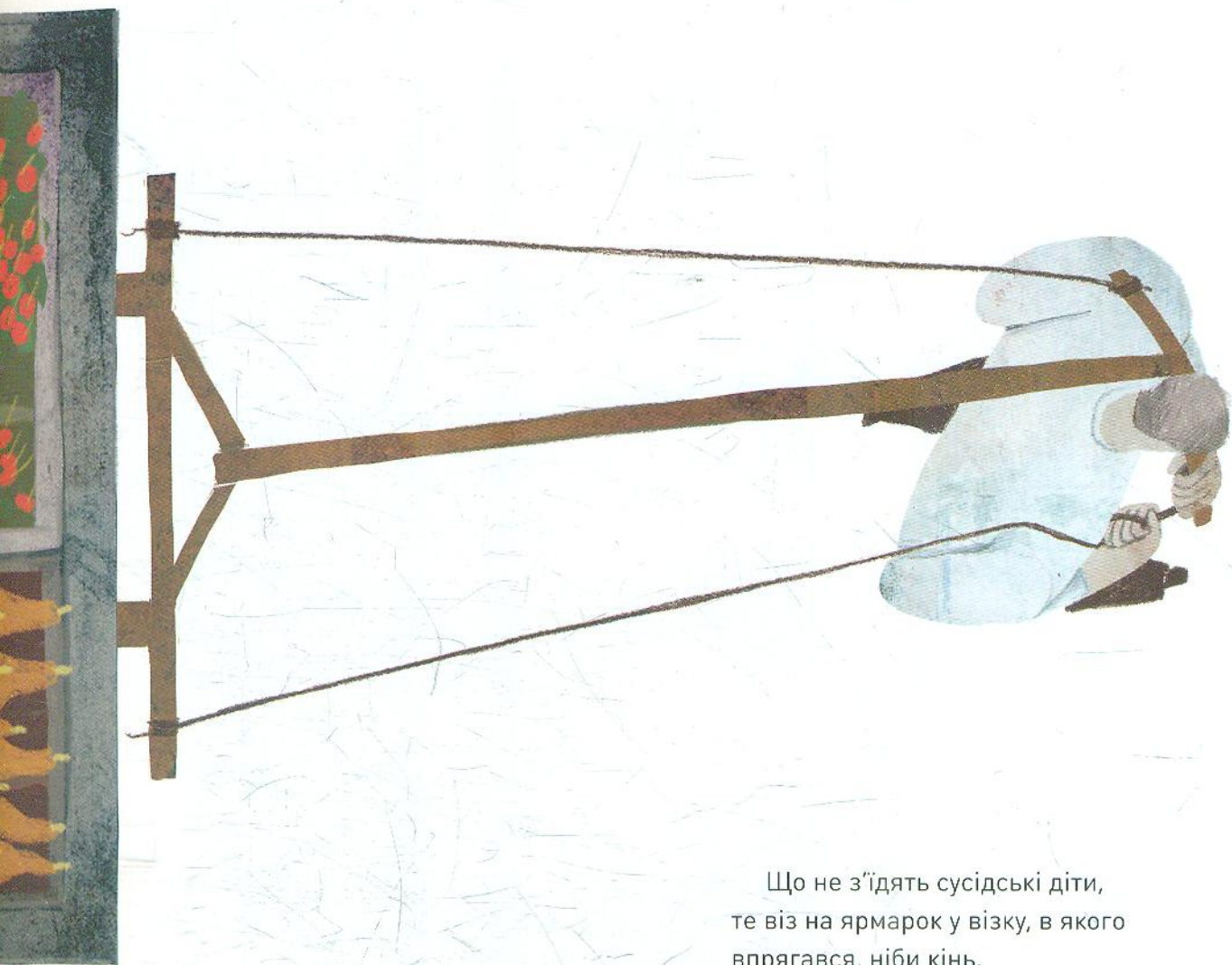

Жив собі у давні часи роботящий чоловік.
Він не мав ні волів, ні коней, ні поля,
ні сінокошу — не орав, не сів, не косив.
Зате доглядав сад, який плодоносив навіть
у засушливі роки. Груші, сливи, вишні-
черешні — чого лиш душа забажає.

Дітвора з навколишніх вулиць прибігала
до воріт — і садівник запрошував:

— Пригощайтеся! Щоб і наступного року
вродило!

Що не з'їдять сусідські діти,
те віз на ярмарок у візку, в якого
впрягався, ніби кінь.

Одного такого дня, коли він вкладав
у візок груші-золотарки, біля воріт
спинився вершник.

— Води... напитися...

А сам сповз із сідла і впав би,
якби чоловік його не підхопив.
Крізь сорочку сочилася кров. Кирея
посічена-порубана — певно, двобій
був запеклим.